

El reconegut compositor vinarossenc Carles Santos (Vinaròs, 1940) ha mort aquest dilluns a la seua localitat natal als 77 anys després d'una llarga malaltia. Institucions com la Generalitat Valenciana així com entitats, associacions i col·lectius de tot el país, lamenten la mort de l'artista, que el 2006 va veure com el consistori vinarossenc posava el seu nom a un carrer del municipi. Des d'EL PONT Cooperativa de Lletres ens unim a aquest condol col·lectiu que fem arribar a tots els familiars i amics de Carles Santos, i expressem el nostre reconeixement a la trajectòria i la sensibilitat d'un músic únic i irrepetible.

Carles Santos al piano

Amb una declaració institucional, l'Ajuntament de Vinaròs ha mostrat el seu més profund dolor per la mort de Carles Santos Ventura (Vinaròs, 1940), músic, compositor, fotògraf, cineasta, escriptor, escultor, artista total i genial, vinarossenc universal. No podem ací repassar una trajectòria única i plena de fites, reconeguda a tot el món. Però podem citar alguns dels guardons que va merèixer durant la seua dilatada trajectòria aquest Fill Predilecte de la Ciutat de Vinaròs: el Premi Nacional de Música (en la modalitat de composició) del Ministeri de Cultura, els Premis Nacionals de Composició i Teatre de Catalunya, el premi Ciutat de Barcelona a la Projecció Internacional, la Creu de Sant Jordi, Miquelet d'Honor de la Societat Coral El Micalet de València, premi Carles Salvador a la trajectòria individual de Maestrat Viu, i fins a 12 Premis Max a les arts escèniques.

«Tinc una fama de transgressor exagerada. Diuen allò d'*el Santos ha tirat un piano al mar*. I no sempre és així», explicava Santos a principis del 2014, quan preparava la *Cantúria* cantada al Palau de la Música que aplegava peces de diferents obres seves com *Autoretrat* (1981), *Tramuntana tremens* (1989), *La pantera imperial* (1997) i *La meua filla sóc jo* (2005). Era una nova versió de la *Cantúria* que havia estrenat al Mercat de les Flors durant el festival Grec del 2012, i a la qual afegia dues al·lusions a dos responsoris de Setmana Santa de Tomás Luis de Victoria.

Entre d'altres grans ciutats, va actuar a Berlín, París o Nova York, i va ser el compositor de la

música d'esdeveniments de gran magnitud, com la cerimònia d'inauguració dels Jocs Olímpics de Barcelona 1992. «L'inici de tot va ser el piano», afirmava en [una entrevista](#) de l'any 2014, subratllant la seua incursió al món musical a través d'un instrument que va acabar transcendint gràcies a una creativitat fora mida.

Carles Santos amb Mariola Nos i Josep Porcar, a la llibreria Espai Mariola Nos (9 de maig de 2015)

«Humor, transcendència, intensitat, emoció... Sempre un pas més enllà. Grandíós», deia el pianista Carles Viarnès, que en poques paraules sintetitzava la figura de Carles Santos, un esperit lliure que ha influït en músics molt més joves que ell i que busquen el que ell va trobar: el compromís artístic amb el món que els ha tocat viure. «Entre un plat de lleties i una sonata de Beethoven ara estàs forçat a triar les lleties perquè s'ha de menjar, quan l'ideal seria que poguéssim menjar i també escoltar la sonata», reflexionava quan la crisi econòmica estava fent estralls en la cultura.

L'any 1967 va compondre i interpretar el *Concert irregular* (1967) de Joan Brossa, que es va estrenar a Sant Pau de Vença, Barcelona i Nova York per commemorar el 75è aniversari del naixement de Joan Miró. Tant Brossa com Miró van ser autors clau per entendre la seua formació i una manera de fer procedent de l'avantguarda, amb grans troballes escèniques i una profunda investigació musical, que ha arribat amb vivesa fins als darrers dies.

A proposta de l'escriptor i periodista Xavier Aliaga, que el recorda al seu compte de Twitter, aquest preciós espectacle de Carles Santos a Morella amb els joves de «Sona l'ESO»: